

מירי שטראוס-טללים
מקהלת הילדים השתוקים

מירי שטראוס-טללים

מ ק ה ל ת ה י ל ד י ם ה ש ת ו ק י ם

© מירי שטראוס-טללים
בית האמנים ת"א
29.12.22-21.1.23

עיצוב:
יעל בוברמן

צילומים:
כרמית חסין
מוקי שוורץ

תרגום לאנגלית:
שמואל שטראוס

כל המידות בס"מ, רוחב x גובה

"ופקחת ביום ההוא את עיניך, בן אדם, והצצת ישר
לתוך עיני הטבע וראית בהן את תמונתך. וידעת, כי אל
עצמך שבת, כי בהתעלמך מן הטבע התעלמת מעצמך."
(א.ד. גורדון)

מירי שטראוס-טללים מקהלת הילדים השתוקים

אוצר: גבי יאיר

שנים ניצבה תמונה על שידה בסלון בית הוריה של מירי,
תצלום דיוקן שחור לבן של אחותה מצד אביה, ילדה
קטנה אותה לא זכתה לפגוש. "יראת קודש" שנתנו ההורים
לתמונה, לזכרה של הבת המתה, והשתיקות שהיו בבית
הובילו לרגשות אשמה ולקנאה, ובהמשך ליראה, מול
האחות הנכחת נעדרת. מירי הילדה יצאה אל הטבע
כמפלט מהעצבות והקדרות שנכחו תדיר בבית. לבד, תוך
כדי משחק ושהייה ממושכים במרחבי הנוף, זכתה למפגש
בלתי אמצעי עם היקום שהעשיר את נפשה.

"אהבתי לשחק בטבע ליד הבית, בעיקר אהבתי את
עונת החורף, את הקור, את ריחו של השלג באף, את
הפתיתים הנושרים ברכות"

כילדה הגיעה עם משפחתה לארץ וניסתה בכל דרך
להשתלב בין ילדי המקום, לטשטש את מוצאה.
התהליך שנמשך גם בשנות נעוריה ובבגרותה הנציח
מחסום בין האמנית למקורות ולחוויות של ילדותה.
בעבודותיה היה קורטוב של עצב מונוכרומטי, רובן
היו במידה רבה "הולוקוסטיות" למרות הקפדתה שלא
להשתייך במודע לקבוצת אמני "דור שני".

בשתי תערוכותיה האחרונות באוצרות חגית אונמי
רובינשטיין חל שינוי ניכר בגישה ובהתייחסויות אל
העבר. בתערוכה -"קפיצת ראש" - בסלון משותף
לאמנות ת"א, 2021 הציגה עבודות ומיצג וידאו אינטימי
של עצמה בנושא חיפוש וחשיפת זהות עצמית
מורכבת ורבת רבדים. בתערוכה - "היה היה ומיתוסים

אחרים" - בבית האמנים בראשון לציון השנה, העלתה
שברי זיכרון של ריטואלים ואירועים שהודחקו.

התערוכה הנוכחית - "מקהלת השתוקים" - היא
תוצאת צעד נוסף שעשתה שטראוס-טללים לאחרונה.

ברגע של חסד הופיעה אליה בהקיץ דמות אניקה
אחותה שביקשה לחשוף את דיוקנה. הענות האמנית
לבקשה פרצה דרך אל אזורי צבע, עושר ויזואלי ודמיון
ילדי בחופשיות וללא ביקורת.

התוצאה היא אוסף בדים -"רנרים" עליהם מצוירים
פני ילדים וילדות מעברה הרחוק איתם היא מפליגה
למחוזות טבע, תרבות ופנטזיה. לכל דמות היא נותנת
שם ומרכיבה סיפור מיוחד עבודה. בעירוב טכניקות,
במערך גוונים משתנה ועם התייחסות ייחודית למצע,
כל דמות היא עולם ומלואו ובכולן משולבת היוצרת
עצמה. כל הדימויים יחדיו ניצבים כמו מקהלה
סוריאליסטית לספר את סיפורה. כולם בפרופורציה
אחידה, אנכיים, מקרינים שחרור, חופש והנאה יחד עם
דיסוננס קיומי מאיים.

"מביטה לעבר השמים והאופק וחווה אינסופיות, היקום
בעל ממדים שאי אפשר לתפוס. הדרך שאני מוצאת
היא להפנות מבט אל הטבע ואל האדם וחשה שדרך
המגע עם הקרוב, אפשר לתקשר עם העולם."

שטראוס טללים התקרבה למקום שהיה חסום עבורה,
שבה אל עצמה, ראתה את תמונתה. דרך המגע עם
הקרוב, ועם כוחות היצירה שלה, היא נוגעת באוניברסלי.

מקהלת הילדים השתוקים

בגלריה, כמו על מזבחות אנכיים, ניצבות דמויות אשר פניהן מביעות תום-ילדי ולעיתים גם רמז למשהו מטריד וקשה.

בכל תהליך העבודה על תערוכה זו חשתי ששרטוטי הגוף וכתמי הצבע על הבדים הארוגים מחיים את זיכרון הדמות, והם כמו תווים היוצרים את מנגינת חייה.

ונזכרתי בתכריכי-טורינו, בדים אשר לפי המסורת הנוצרית עטפו את גופת המושיע כשהורד מן הצלב ושימרו באריג את צורת הדמות – הפנים והגוף, וגם במטפחת של וורוניקה, אותה מסרה לישו בדרך הייסורים, כדי שייגב את פניו המיוזעות, ונוכחה שתוויו נחקקו בבד.

אחד משורשיי העמוקים והאפלים שהתעלמתי והתכחשתי לו עד כה, פרץ החוצה לאור - דמות אניקה אחותי הגדולה אשר נרצחה בשואה בגיל שבע, ביחד עם אמה. בצילום היא קטנה וחייכנית ותמימה.

ועם התעוררות הזיכרון הפרטי ובריאתו כדמות על הבד, נוצרו עוד ועוד דמויות, ציירתי אותם במלוא גופם שנטבע במצע של סדין או מפה בגודל גוף של נער צעיר המתבונן בעצמו ובצופים בו, מבטו ילדי ומשתאה. בחלק מהציורים פנים מתוחים מצד אחד עד לצד השני של הבד, מעוותים, כמעט מופשטים, מזכירים נוף קדום, זיכרון רחוק.

זה הרגע שלפני הקטסטרופה. האם בכלל ניתן לחזות את הקלקול, את הגדיעה הלא טבעית, האם יש רמזים מוקדמים להתרחשות שתיכף תתגלה לעיניהם? ואם יצליחו לקרוא את הרמזים, היוכלו לעצור את הגורל?

מירי שטראוס-טללים

יאן

Yann

132X52

אניקה
Anika
132X52

מריאנה
Mariana
132X52

טיבי

Tibi

145X52

ג'ורי

Gyuri

132X52

אדריאנה
Adriana
132X52

קיריי
Kirai
132X52

רוזה

Rose

150X50

יודית

Yudith

147X75

טילביה
Silvia
150X52

בובזי
Babuzi
150X52

אווה
Eva
150X52

אלכס
Alex
150X52

סוזי
Suzy
150X75

נינה
Nina
150X72

בלה

Bella

127X50

אבי

Abbi

128X49

טוטו
Tutu
128X49

פטר
Peter
140X50

ג'וזפין

Yozefine

130X50

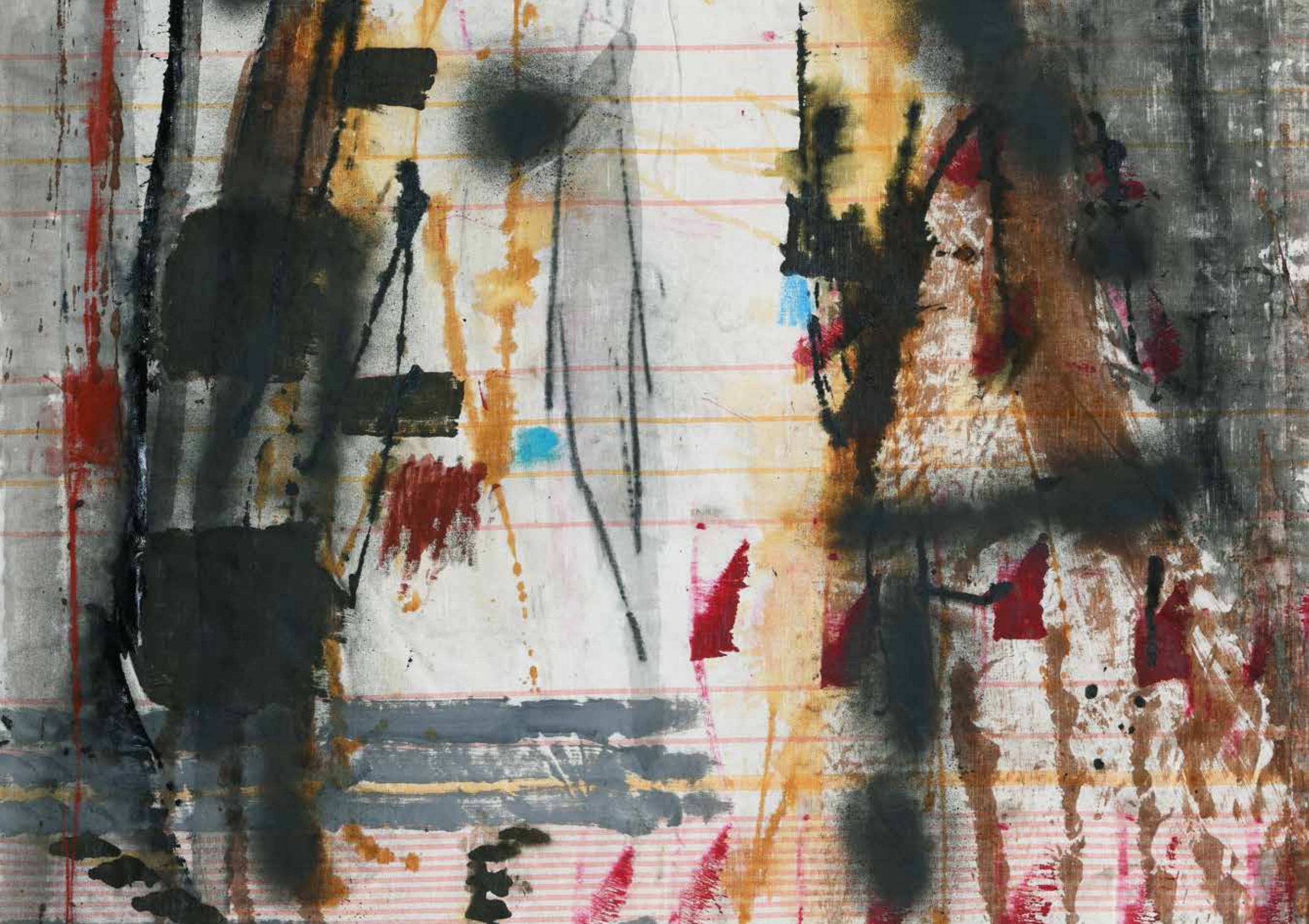

שרלוטה

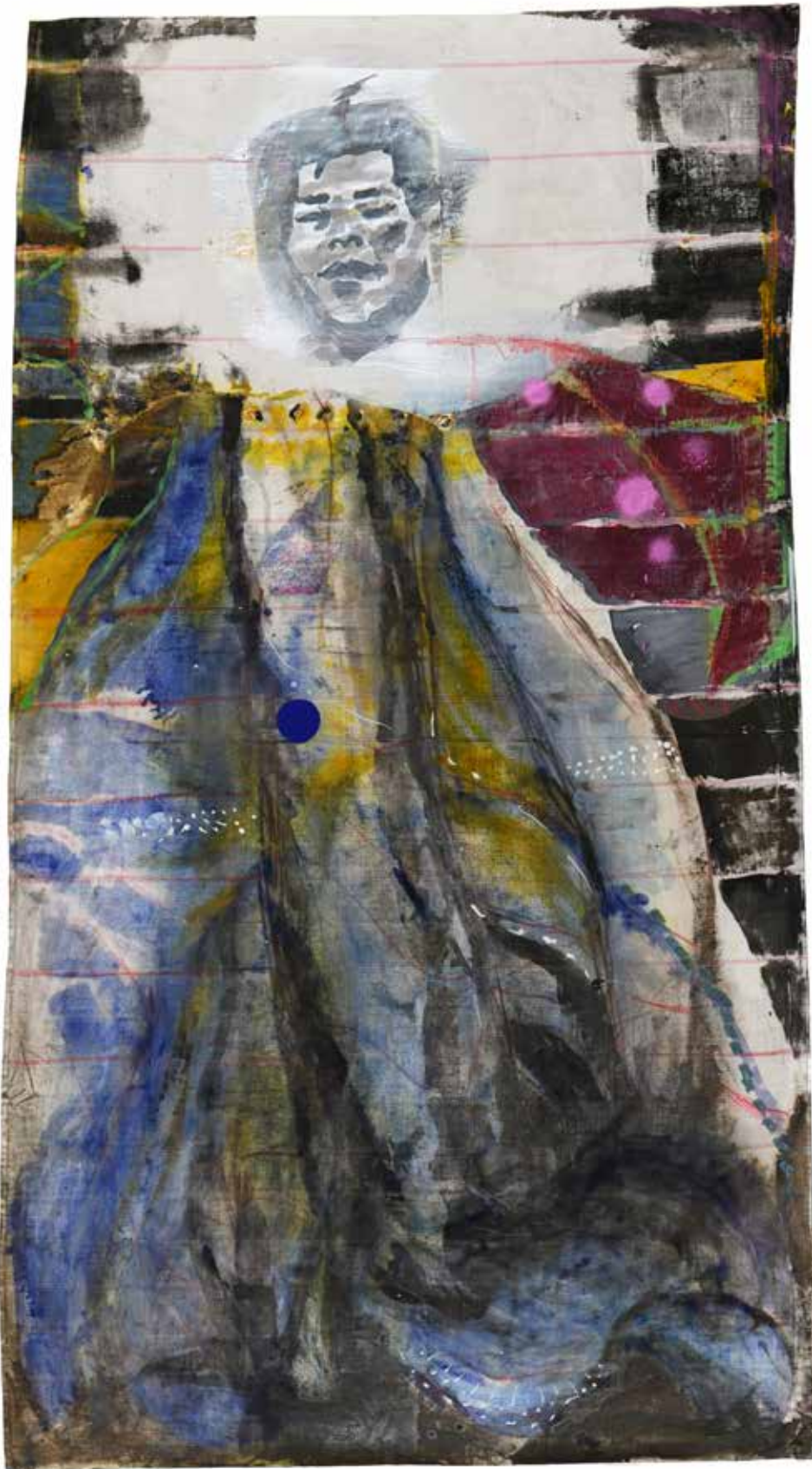
Charlotte

150X88

מרגיט
Margit
129X50

סימון
Simon
150X80

יאנוש
Janos
130X49

יוזף
Jozef
130X49

פאני
Fanni
150X52

מריקה
Marika
107X48

בלנקה

Blanka

150X52

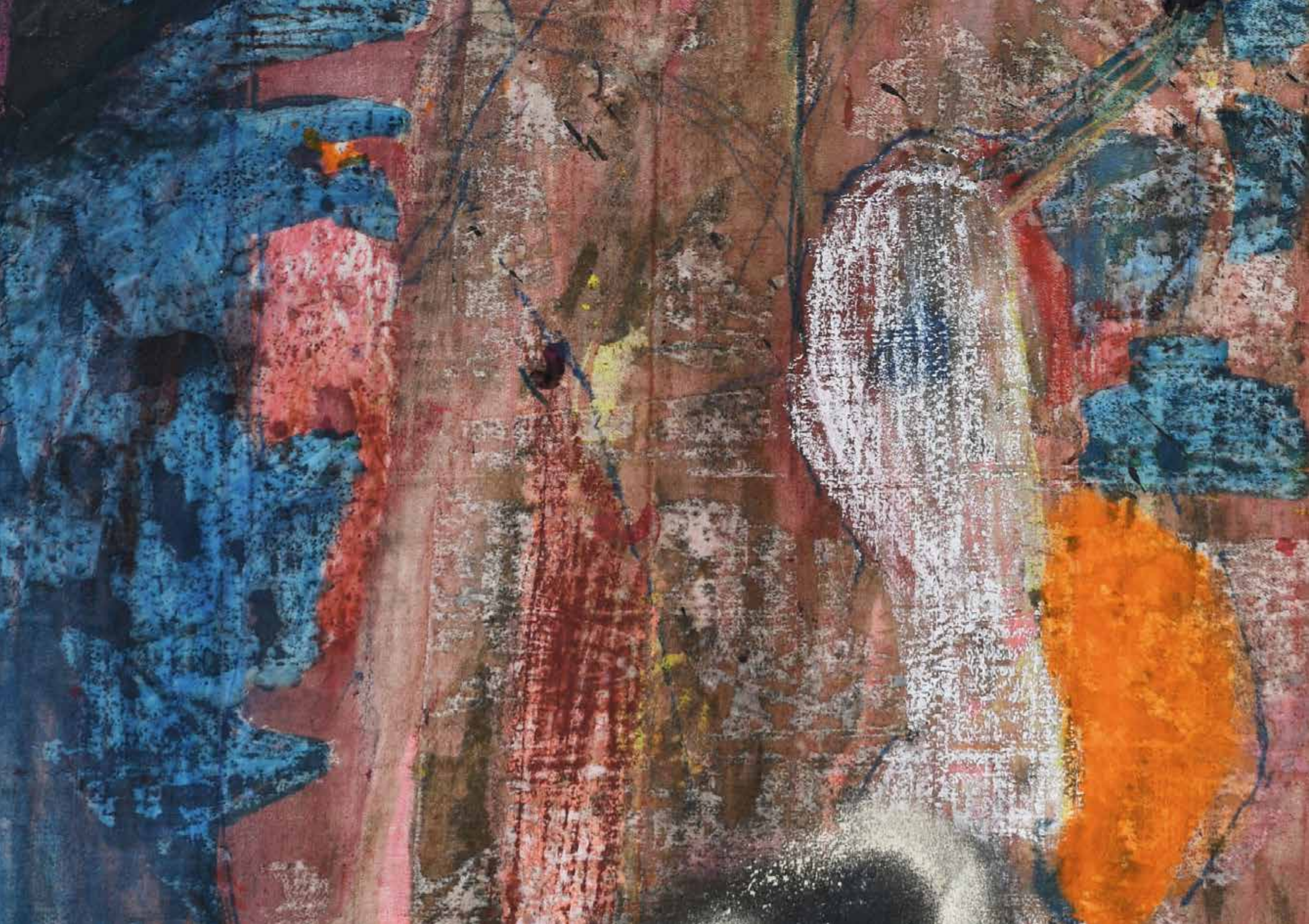
ארלט

Arlotte

128X46

Silent Children's Choir

In the gallery, as on vertical altars, are placed figures whose faces express childish innocence and a hint of something disturbing and difficult.

Throughout the process of working on this exhibition, I felt that by drawings of the body and the spots of color on the woven fabrics I can almost revive the memory of the character, and they are like notes that create the melody of her life.

I remembered the Shrouds of Turin, a linen-cloth which, according to Christian tradition, wrapped the body of the Savior when he was taken down from the cross and preserved in the fabric the shape of the figure - the face and the body. As well, I am reminded of Veronica's cloth, that was given to Jesus on the Via Dolorosa, so that he could wipe the sweat from his face, and the shape was then imprinted on the cloth.

In my works the painted fabric tells the story of the figures, the mystery of the memory that is hidden underneath.

One of my deep and dark roots that I had denied until now, burst out into the light - the figure of Anika, my older sister who was murdered in the Holocaust at the age of seven, along with her mother. In the photo she is small and smiling and innocent.

Miri Strauss-Talim

"And on that day you have opened your eyes, human being, and you looked straight into the eyes of nature and saw your image in them. And you knew that you have returned to yourself, because when you were ignoring nature you were ignoring yourself."

(A.D. Gordon)

Miri Strauss-Tlalim

Silent Children's Choir

Curator: **Gabi Yair**

For many years there was a picture on the old radio in the living room of Miri's parents' house, a black and white portrait of her father's daughter, a little girl she never got to meet. The "sense of holiness" that the parents gave to the picture - as a memory of their daughter - and the silence in the house, led to feelings of guilt and jealousy, and later to reluctance and alienation when facing the present-absent sister. Miri the girl, went out into nature as a refuge from the sadness and gloom that were constantly present at home. Alone, during her long hours in the expanses of the landscape, she had an unmediated encounter with the universe that enriched her soul.

"I liked to play in the nature near the house. I especially liked the winter season, the cold, the smell of the snow, the gently falling flakes"

As a child she immigrated to Israel with her family and tried hard to fit in with the local children, to obscure her origins. This approach, that continued through her youth and adulthood, perpetuated a barrier between the artist and the sources and experiences of her childhood. There was a shadow of monochromatic sadness in her works. Most of them were largely "Holocaustic" despite her wish not to consciously belong to the group of "second generation" artists.

In her last two exhibitions, curated by Hagit Unmani Rubinstein, there was a noticeable change in the approach of the past. In the exhibition "Headfirst

into the Water" at the Tel Aviv Joint Art Salon, 2021, she presented works and an intimate video performance of herself searching and revealing a complex and multi-layered self-identity. In the exhibition "Once Upon a Time and Other Myths" at the Artists' House in Rishon-Letzion this year, she brought memory fragments of suppressed rituals and events.

The current exhibition - "Silent Children's Choir" - is a result of another step taken by Strauss-Tlalim at this direction.

In a moment of grace the figure of her sister Anika appeared to Miri in a day-dream and asked her to reveal her portrait. The artist's response to the request broke through into areas of color, visual richness and free childlike imagination without criticism.

The result is a collection of fabrics - "runners" - on which the faces of children from her distant past are drawn, and with them she sails to the realms of nature, culture and fantasy. She gives every drawn-character a name and puts together a special story for each. By mixture of techniques, in a changing set of shades and with a unique reference to the bedding, each figure is a whole world and in all of them, the artist herself is somehow integrated. All the images together stand like a surrealistic choir to tell the story. All the images standing uniformly proportioned, vertical, radiating release, freedom and pleasure along with a menacing existential dissonance.

"Looking towards the sky and the horizon and experiencing infinity, the universe has dimensions that cannot be grasped. I observe nature and humanity and feel that through contact with the tangible, one can communicate with the entire world."

Strauss-Tlalim dived deep into the place that was blocked for her, and coming back to herself, she saw her own image. Once she has made contact with the elements of nature, and while using her creative powers, she touches the universal.

© Miri Strauss Tlalim
Tel Aviv Artists' House
29.12.22-21.1.23

Design:
Yael Boverman

Photos:
Karmit Hason
Muki Schwartz

English translation:
Shmuel Strauss

All measurements in centimeters
(height X width)

Miri Strauss-Tlalim

Silent Children's Choir

מירי שטראוס-טללים
מקהלת הילדים השתוקים

Miri Strauss-Tlalim
Silent Children's Choir

